

Pavol Strauss

Proroctvá bez ozveny

„Naozaj sme si mysleli, že sa to nikdy nenaplní...?“

*Prorokov vznešený zbor,
sťa hviezdy nebosklonom,
odtiahol nevšimáný
a zhasol v nepamäti:
Ich heslá, veštby, výtky,
žehrania, hrozby hnevu
i pomsty odšumeli,
jak jordánskych hron vôd
v zmar - do Mŕtveho mora...
I nie div, odvrátil tvár,
i nie div, zachmúril sa,
najtmavší odel oblak,
riASNATÉ rúcho smútku,
plášť bezstarosti chladnej
hviezd vodca - Zebaot.*

(P. O. Hviezdoslav)

Príloha Listy PS 18-19 (2012)

Svet je chorý; bez Boha ani iný byť nemôže

Naša doba je jedným z najhroznejších vredov dejín. Kritický prelom a prechod. Kritická choroba, z ktorej však môže vziť mimoriadne a odolné zdravie. Ako po prvej svetovej vojne prešli ľudstvu do krvi isté demokratické normy, tak po druhej svetovej vojne stalo sa tak so sociálnymi hodnotami a normami. Život poskytuje závrtné hĺbky a zákruty nízkości, bezočivosti a sebeckosti. Laho-stajnosť človeka k človeku je väčšia než jeho samoláska. A priepasť medzi ľuďmi tvorí bezdno hmoty. Zhnitá a hnilobná nespravodlivosť, ktorá dovoľuje človeku vyko-risťovať človeka, nedovoľuje človeku ctiť človeka. Robí z človeka číslo, prostriedok, materiál.

Kým vládne tento nepísaný leví zákon medzi ľuďmi, nemá miesto vzájomná úcta a základná kresťanská sociál-na zásada: nerob iným, čo nechceš, aby tebe robili.

Zatiaľ sa všetko pechorí za bohatstvom. Kto má málo, myslí, že musí mať mnoho. Kto má mnoho, chce mať viac. Peniaze, domy, poľnosti, vinohrady, hmotu. A stačí jeden pomýlený úder srdca alebo nehoda, a všetko je zbytočné, stratené, smiešne.

Ešte dosť neveríme, dosť vytrvale, dosť do hĺbky svoj-ho života, dosť tvorivo. Ešte nám Kristus nie je všetkým. Ba je nám len niečím malým k onomu všetkému ostat-nému. Ba ani svoji nie sme. U Boha a vo svojom vnútri žijeme na úver.

Kapitola II. z Genézy vrcholí dnešnou dobou. V mno-hom. Veď v tej dobe mal celý svet jednu reč. Stavali mesto a vežu, ktorá mala siahať až po nebo. A Pán zostúpil a videl, čo stavajú. A riekol: Hľa, sú len jedným národom a všetci majú jednu reč. A to je len začiatok ich počína-

nia. Už pre nich nebude nič nedosiahnuteľné, čokoľvek si zmyslia. A Pán im pomiatol reč, aby sa navzájom nerozumeli. A Pán ich rozptýlil po celej zemi a prestali to mesto stavať. Preto sa to mesto volalo Bábél, t.j. pomätenie.

To mesto sú všetky mestá sveta, a tá veža sú od lietadiel a ponoriek počnúc po atómové zbrane a komputery všetky technické vymoženosti. A zem je plná rozptýleného ľudstva a nik už nikomu nerozumie a nechce rozumieť, i keď sa reči dajú naučiť. Ale jediná celoludská reč srdca, láska a svedomie, sú už nezrozumiteľné.

Udalosti, takmer v každom štáte, rútia sa do všelijakých nových rozhodnutí, staré istoty prestávajú, niet výhľadu na nové. Len ako keby sa blýskalo na horizonte. I všetko zlé, i všetky násilenstvá sú ešte možné, ale tendencia od vojny je zjavná. Hoci sa vzmáhajú všelijaké krutosti a násilie, ktoré vychádzajú z ideológií, ako u moslimov. Ale môže to preskočiť do každého kúta sveta.

Je veľká choroba sveta a všade sa vyskytnú radikálni lekári, povolání a nepripravení na zodpovednosť. Fakt je, že všetko a všade je pohýnané. Tvárnosť zeme sa chce zmeniť.

Lenže všetko je to v evidencii prozreteľnosti a všetko sa to bude dokonale premiešavať a potriasáť, aby z toho vznikla potrebná konštelácia. Svet vykomplimentoval Boha a teraz sa čuduje, že nič nie je na správnom mieste. Schizofrénia sveta! Liek je len jeden!

Žijeme vo svete, v ktorom sa každý len nežne láska so zlom namiesto toho, aby sa prstom slova naň mohli poukázať a vykričať. Zakamuflované zlo je dvojnásobné zlo, je to zrada ducha. Celosvetová otrava v cukrovom obale.

Všetky kritériá padli pod stôl. Insekty žerú insekticídy. Ryby v riekach otrávených a znečistených si tak zvykli na to svinstvo, že zdochnú v čistej vode.

Aj s človekom je to už tak, že sa mu už prirodzenejšie dýcha v tej dnešnej svetovej atmosfére, otrávenej bezduchosťou a bezcharakternosťou. Zdá sa, že je tu už ireverzibilný stav. *Vae victoribus!*

Rozheganý spoločenský poriadok oboch hemisfér zeme je príznakom choroby jej základov. Základom spoločného a spoločenského života musí byť všetkými prijatá mravná norma, ktorá je jednotná pre život jednotlivého človeka práve tak ako pre celý národ a pre celú spoločnosť.

Mravnosť môže byť len jedna; trvanlivá môže byť len vtedy, keď je zakotvená v niečom nemenlivom; nemenlivý je však iba Boh. Všetka takzvaná mravnosť, ktorá nie je zakotvená v Bohu, je pseudomravnosť, výhovorka mravnosti alebo jednoducho nie mravnosť, teda nemravnosť.

Keďže k nám Boh prehovoril skrze prorokov a zjavil sa nám vo svojom jednorodenom Synovi Ježišovi Kristovi, len kresťanská mravnosť je mravnosťou. Svet sa môže uzdraviť len tým, že čím viac ľudí bude akceptovať vieru a tým činom i mravnosť kresťanskú.

Tackáme sa nad úžasne nebezpečnými priepastami, lebo vládnuci a rozhodujúci mužovia nášho veku neakceptovali a neuskutočňovali Kristove mravné normy. Sprievodnými znakmi tohto odklonu je stále nemravnejšie a neúprimnejšie správanie sa svetovej diplomacie a stále brutálnejšie metódy špionáže a vojny.

Boh nás tresce nami samotnými. Dovoľuje, aby sme si navzájom rozbíjali hlavy. Duše bude on strašnejšie preo-sievať.

Ked sa vývoj techniky vyrútil do sveta, mysleli mnohí, že nastane tým uspokojenie všetkých potrieb u každého, že nik nebude musieť byť ubitý, vykorisťovaný, hladný a úbohý.

Lenže technika sa osamostatnila, je na ceste k vlastnej osamostatnenej reprodukcii. A práve to, čo malo zaistiť pokoj a blahobyt, sa zvrtilo v opak blaha, lebo narušilo tendenciu každého dynamického systému, či ľudského organizmu, či harmonického poriadku prírody a poriadku nažívania v zvieracej ríši.

Nesmierne rozrastenými poriadkami technického sveta sa tento odpojil ako zlá planéta od poriadkového stavu duchovného a mravného sveta, a mierou svojho zveladenia akoby udusil a zdeformoval vývin mravného vedomia, a čím viac narastal ten prvý, tým viac zakrpatel ten druhý. Technický vedomostný hydrocefalus nad dystrofickým duchovným telom.

Technický rozum sa osamostatnil, duchovná oblasť je v jeho tieni. Kým nenastane obrátený rovnovážny stav, je úplný zánik na dosah.

Situácia vo svete sa podobá sopke, na ktorej sa zem dvíha a klesá. Môže vybuchnúť, ale nemusí. Iste je hŕstka spravodlivých, ktorí obmäkčia večnú Spravodlivosť. Trpiaci, ponížení a hladujúci sú rovnováhou za urážky absolútna, za tuhosť a ľahostajnosť duší, za defekty a zrady kňazov. Svet omámený dobrobytom a zábavami je Titanic pred katastrofou. Boh môže svet zachrániť a ľudstvu pomôcť. Len zaceliť veľkú ranu medzi nebom a zemou – modlitbou, adoráciou, láskou.

Prorokmi, Zjavením sv. Jána a Bloyom predpovedaná katastrofa sa blíži míľovými krokmi. Spustošenie duší

kňazských a nekňazských je ostatným predznamenaním našich dní. Hrôza a bieda sú horizontom, na ktorom sa črtá možné účtovanie.

Smrť nám je istá, ale beda, čo sa na nás valí z popiera-ného neznáma. Kto zastaví tento delirantný stav sebaniče-
nia? Komu položiť k nohám naše rozlomené sny o dobro-
te?

Sú ľudia ešte schopní zmeniť sa? K lepšiemu? Verím,
že áno.

Svet sa s určitosťou rúti do konečných zákrut svojho
Sjestvovania. Možnože ešte budú dajaké zastávky, mož-
no ešte dôjde k dajakému ozajstnému rozkvetu kresťan-
stva. Niet iných možností! Boh sa nami nasýtil. Priveľa už
bolo premrhaných možností. Tak málo Božích zámerov sa
uskutočnilo dejinách. Dejiny kultúr a civilizácií, nábožen-
stiev a vzplanutí sú tmavým kútom metafyzickej maštale.
A veda a plody rozumu boli v nej často najodpornejšími
odpadkami. (...)

A Kristus sa potkýna svetom ďalej ako vtedy ulicami
Jeruzalema, krvavý pot na čele a na tele, odetý do všetkých
rán a bolestí všetkých ľudí, doráňaný kňazmi a farizejský-
mi lekármi, Judášovou cirkvou, čo ho denne predávajú za
menej ako tridsať strieborných, za trochu lacnej zábavy,
pocty alebo úspechu a prospechu, vždy iným vrahom.

A pritom sa zabúda, že ich držia a vykupujú ich zdan-
liví dlžníci: tí najbiednejší, tí najponíženejší a tí najviac
trpiaci, lebo už len v tých koluje ešte nezriedená Kristova
krv, taká bolestná, že už-už naráža na hranicu Večnosti...

Svet zmenia len premenení

Svet sa zdá byť vrcholom pyramídy. Ďalšia cesta sa vidí Szatarasenou. Ešte krok, a zošmykne sa do neznáma, ktoré by rád pomenoval nepotrebnom. Ešte jedno rozhodnutie, a rozsype sa.

Až sem sa dovliekol svet ako prašivý boháč-žobrák, ktorý sa po ostatné posilnenie, po ostatnú útechu priplazil pred svoje najplnšie trezory a tu hynie hladom a smädom duše a srdca, lebo mu nezvýšil nijaký človek.

Choroba a liek tohto sveta sú si veľmi podobné. Ťažká kríza sveta v hospodárskom i ľudskom ohľade vznikla zblížením ľudí, zrýchlením dopravy a zmenšením, relatívnym zmenšením vzdialeností. Svet zrýchlením premávky stáva sa stále menším, stáva sa stále plnším a človek ustavične naráža na človeka.

Treba nové priestory, nové kontinenty; a tie si človek zdanlivo našiel v kozme atómov.

Liek tohto sveta, ktorý ochorel práve zblížením ľudí, je jedine v zblížení ľudí. (Similia similibus curentur!)

Treba len nové priestory srdca, nové kontinenty duší; a tie má evidentne naporúdzi jedine kresťanstvo, len ono zasa pomôže zblížiť ľudí.

Menia sa politické a hospodárske systémy, menia sa štátne hranice, menia sa metódy vedenia vojny, mení sa technika; nové vlády a nadvlády, nové stroje, nové tanky, nové lietadlá, nové lode, nové strely – všetko sa mení, všetko je nové, len človek ostal taký, aký bol v predkultúrnom čase: je stále dravým, surovým, sebeckým, nelútostným, zlým tvorom.

Všetky vonkajšie pokusy o obnovu sveta a zlepšenie pomerov sú teda fantasmagóriami, kým sa človek syste-

maticky nezačne zlepšovať. A o to sa systematicky stará len Cirkev pomocou spytovania svedomia a sviatostí, pokánia a Eucharistie. Len zdokonalený človek, ktorého Cirkev dá spoločnosti k dispozícii, obnoví tento svet. Kým si to neuvedomia a úprimne nevyhlásia páni z Organizácie Spojených národov, musia zbankrotovať všetky konferencie a každý koniec vojny bude len začiatkom prípravy na novú.

Vidím svet plný rán. Malé i veľké Hirošimy. Nieto človeka, čo by v tomto údobí nebol ranený, urazený, ponížený, dezavovaný, deklasovaný. A tí vrahovia a trýznitelia a ničitelia ľudskej dôstojnosti majú v sebe dotrhane duše.

Zlí neprestávajú byť zlými, len sú maskovaní, adaptovaní, popretieraní. Mnohým ešte tyrania konvenuje, i keď sa proti nej, ako proti fašizmu, pretvarujú. Svet je a ostáva chorým. Liečenie sa stalo novým ochorením.

Svet nebol vždy až do hĺbky dotknutý, dojatý, premenený. Zloba dočasne nevyviera z hĺbky zeme ako magma, len drieme nevykúpená a neudusená.

Nádej skutočnej premeny je len vo fundamentálnej zmene morálnej štruktúry človeka, keď sa svedomie stane nepodvratným zákonodarcom.

Život sa utvára a vyvíja v tvorivých protirečeniach, lebo všetko má ako živá bunka duchovný náboj zrovnovážený. Plus a mínus vo všetkom.

A tak je i človek ohromujúci jav a zjav. Čo rozdávaš, stretávaš, čo tvoříš, ťa vytvára a dotvára. Aký si, v takej morálnej mene si vyplácaný. Rozdávaj dobrotu a ujde sa ti! Vytváraj krásu a budeš jej účastný! Premáhaj bolesť iných a dôjdeš úľavy!

Len to môžeš dať, čo máš. Dávať nádej, zosnovať perspektívy lásky vo svete, ktorý sa topí v následkoch atómových pokusov, terorizmu, osobnej i medzinárodnej zloby a zatrpknutosti. Veriť v lásku, i keď nás budú vysmievať ako úbohých a farizejských rojkov. Jednať korektne a úprimne, i keď nás budú biť, je jediné, čo budeme svetu vždy ponúkať, úsmevní a vysmiati.

Vychodiac zo skutočnosti zabrdnutia a zamotania všetkých v najzákladnejšej otázke života, že totiž zabúdame na všetky mravné normy, najmä na lásku a dobrotu, dochádzame k poznaniu, že voľačo treba opustiť, z voľačoho treba vyjsť.

Ten, kto je v popredí diania, musí vyjsť z vlastnej tvrdosti a zájsť za mesto neomylnosti a nájsť i v poslednom protivníkovi alebo podriadenom večného brata.

Ten, kto je v úzadí sociálnom i politickom, musí vyjsť z vlastnej rozhorčenosti za mesto škrípania zubov nenávisť a nájsť i v predstavenom i vo vládnucem večného brata.

Všetci musíme vojsť do niečoho nového. Vo všetkých nás musí niečo umrieť, aby sa niečo mohlo narodiť...

Každý sme zodpovedný za všetkých. Preto musí každá myšlienka a každý z nej vyplývajúci čin mať korene nielen v sebe, ale nad sebou. Ten, čo položil život za všetkých, má byť v nás, aby sme my boli v Ňom. Taký čistý, taký láskavý, taký dobrotivý by mal byť každý človek. Tak by nastala éra kresťanského komunizmu. Vyzliecť naše prízemné ideály! Len to sa zmení, čo my v sebe zmeníme.

Jeremiáš, veľký prorok náreku, poznal dobre vôľu svojho Pána. Národ poznal Jeremiáša ako pesimistu. Preto sa

všetci zadivili, keď po vyrabovaní a skaze chrámu, po zbúraní Jeruzalema a odvlečení tisícov Židov do babylonského zajatia zazreli Jeremiáša, ako tancoval a spieval, veselý a natešený, medzi troskami Jeruzalema. Sprvu sa nazdávali, že stratil rozum pod návalom bólu. Keď sa však predsa odvážili k nemu priblížiť a opýtali sa ho, čo je príčinou jeho radosti po toľkých hrôzach, krvi a nešťastí, odpovedal: Tešte sa, lebo nie to je dôležité, aby bol národ veľký, ale aby bol čistý.

Áno, človek viery je dnes výstavným predmetom. Preto spočíva na ňom, na každom jednotlivcovi ohromná zodpovednosť. Nakoľko veriaci realizuje celým svojím bytím Krista, alebo ho svojou vlastnou osobnosťou zatienuje, zakrýva, natoľko ho sprístupňuje svojim bližným. Ľudia, kritickí prehliadači Božích výkladných skriň, nevidia historického alebo eucharistického Krista, ale vidia teba a nakoľko ťa preniká Kristus. Preto je dnes každá laxnosť a tolerantnosť voči sebe dvojnásobným hriechom, zradou proti Bohu a odpudzovaním bližneho od Božej pravdy. Sv. Peter dobre vedel, prečo nás napomínal v epištole: Nech je vaše obcovanie medzi národmi dobré.

Všetky veci na svete boli stvorené, aby ľuďom slúžili. A malo by to byť všetko zničené? Ale keby sa aj všetko pomínulo a srdce človeka by ešte bilo pre niekoho a za niečo, mohol by svet začať odznova.

Skúsme žiť, ako keby sa to bolo všetko stalo a ostala nám úloha byť len ľuďmi a uštedrovať si radosť a dobroprajnosť, ako po novom stvorení sveta!

V každom človeku sa má začať obnova sveta obnovou jeho vnútra. A v ktorom mieste sa zapáčiť a všetko vetché vypáčiť. Kedy a kde chytiť prvý a správny dych.

Sú časy, keď v nás všetko spieva, keď sa všetko z nás tlačí. Keď sa nám svet núka a prijímačka v nás všetko razom a trvale pretlmočí.

Ide o to, všetky úkazy sveta preložiť do reči citu a do nárečia poznania.

Revolta srdca prinesie novú reč lásky, pochopiteľným skutkami pospája kontinenty duší, nezadržateľnými gestami modlitieb prekoná vyprázdnené priestory doby a evidentnou silou pokory spríbuzní svet.

Pozdrav stáročiam: Skutočné ráno raz príde!

Žijeme skoro v etickom vzduchoprázdne. Väčšina ľudí je v citovom vákuu. Srdcia nie sú schopné dojatia ani poéziou, ani poéziou hudby, ani dojatia nad miliónmi utýraných a zahlušených ľudí všetkých ľudských neludských vekov. Náznaky vajatania lásky v splasnutých plachtách na svetových moriach dajú skôr pobadať duševné a duchovné bezvetrie. Ale dá sa ešte stále krásne čakať. A z rovnovážneho stavu večnej ekonomiky dobra a zla, zločinu a vykúpenia, sa nedá vypadnúť. Tak píšem pozdrav stáročiam. I keď sa zdá, že to nik nepočuje.

Aká by mohla byť budúcnosť? V čom sa už dnes schýšľáva? Neslobodno ani len pomyslieť na planétu Zem bez ľudí. Skôr treba vystierať ruky za tým novým človekom, vykúpeným zo zloby, zo zbojstva akéhokoľvek druhu, materiálneho, morálneho i duchovného. Kým jestvuje vidina budúcnosti, je všetko možné. Raz príde skutočné ráno.

Cez burinu negatív sa prekopať ako krtko perspektív, ako nepremenný krtko optimizmu, vedomý si sily večnosti, čo udržuje vesmír, čo denne kladie nové základy slnku, dňu a budúcnosti.

Človek žije v našej dobe v stálej ohrozenosti. Rastúci atómový potenciál vytvára duchovnú atmosféru, ktorú vdychujeme, v ktorej sa hýbeme. Žijeme stále vo vedomí, že každú chvíľu sa môže začať atómová apokalypsa, i keď som prevedčený, že k nej nedôjde, pretože by pohltila aj iniciátorov vojny.

Ale zdá sa, že je nie menšia ohrozenosť érou počítačov. Mechanizácia a automatizácia, vznik stále dokonalejších a nástup stále múdrejšej a šikovnejšej generácie robotov, ktoré sa už púšťajú do neurochirurgie a do klavírnej hry. Skrátka, človek začína byť zbytočným, nahraditeľným, a navyše robot nie je ani atómovou bombou zraniteľný. Počítače a roboty sa čochvíľa začnú reprodukovat'. Ešte sa môžu aj vpratať do oblasti citovej. Človek sa stane zbytočným. Ani tie miliardy mozgových buniek nie sú a možno ani nebudú schopné, i keby sa to dalo predstaviť, kumulovať také množstvá hodnôt ako pamäť počítača.

Táto éra, ktorá hrozí, sa môže pravdaže skončiť v netušenom debakli, keď duchovné hodnoty prevýšia schopnosť parku živých strojov a zničia ho. A starý svet myšlienok, citov a ľudskosti zastaví tento šialený nový svet novej reči.

V apokalypse možno vyčítať koniec sveta ohňom, no môže to byť oheň ducha, ktorý sa prevalí cez neduchovný svet. A tým, že ho zničí, zachráni ho.

Sme uvedomelý vesmírny pokus. Ale nik nepozná stupeň vývojového štádia. Či sme na sľubnom začiatku alebo pred koncom sebazničením. Len sebazdokonalením du-

chovných hodnôt myslenia a umenia sa rysujú perspektívy.

Treba si uvedomiť, že človek, Adam, pôvodného stavu, sa rozpadol na ľudstvo a týmto rozpadom je zákon smrti. Máme predtuchu, že sa prichádza k vrcholu ovädnutia týchto „kvetov zla“. Už možno očakávať len Božiu jar, lebo „Boh je ten istý, ktorý spôsobuje všetko vo všetkých“ (1 Kor. 12, 6).

Všetko je v kvase. Všetko je pred veľkými rozhodnutiami. Starý svet zmiera vo vlastných nedostatkoch a nový je ešte plný bolestí a nástrah.

Dejiny sú hlasom Máriiným. Už nejde o to, aby sme niečo mali, ale aby sme niečím boli. Už nepôjde o slávu, ale o lásku, prácu a obeť. Všetko je cestou k zajtrajškom. Všetelijaké zlo je rebríkom budúceho dobra a slúži mu azda viac než samotné zdanlivé dobro. (...)

Ak budeme dosť veľkí, aby sme vedeli všetko prijať z Božích rúk, zverí nám raz aj iné – okrem utrpenia.

Zdá sa, že nik nechápe, čo chce Pán Boh touto dobou a v tejto dobe. Nechápeme ho my laici, no nechápu ho ani kňazi. Akoby jeho pozvanie trafilo pomimo, nie do stredu našich srdc a svedomí.

To je tá doba, po ktorej bude a má byť všetko iné, tá nová, dosiaľ nepomenovaná a nepokrstená doba. Doba, v ktorej majú nastať nové vzťahy medzi ľuďmi, doba otvoreného pohľadu a srdca, doba bez strachu a tieňov podlosti a zlosti.

Boh nás chce celých, celú našu bytosť, celú našu existenciu spoločenskú, bez výhrady. Nechce len našu modlitbu, alebo len našu ohotu a naše pochopenie v zmysle sociologickej ameliorácie pomerov.

Boh je nedeliteľný a my sme do tých čias nie jeho skutočným obrazom, kým sme nie celí jeho, v tom najabsolútnejšom zmysle. Doteraz kúsok z nás patrilo povolaniu a hodný kúsok rodine a ďalší kúsok starostiam o majetok a ten zdrap, ktorý zvýšil, patrilo veľkodušne Bohu. Keby sme to bližšie skúmali, nebolo by toho ani časove veľa.

Boh nás volá. Volá nás celých. A pretože do jeho smeru nastavujeme a naladujeme len čiastku seba, nečujeme všetko, nečujeme správne.

Svet chce byť iný. A my sa vzpierame. To je nesúlad sveta. Dajme sa cele Bohu a svet nás bude mať na nepo

Jedna istota je kľúčom ku každej vyrovnanosti za každú cenu: Kristus bol, je a bude. Toto je žeravé poslanstvo sv. Pavla.

A v tomto zmysle si treba uvedomiť, že kresťanstvo toho viac premeškalo než realizovalo. Ale optimizmom je i to, čo nebolo kristianizované. Alebo: čo bolo dekrisianizované, musí raz byť kristianizované. Lebo Kristus musí byť pred koncom vekov všetkým vo všetkom.

Dochádza ku kultúrno-duchovnému historickému paradoxu. Zo systematického zriekania sa evanjeliového poslanstva sa stal čisto rozumový výplod ducha, mravov a premýšľania, ktorý ale nakoniec dôjde na svoj pôvod a z celosvetového antikresťanstva dôjde, vďaka „podfuku Ducha Svätého“, k pôvodnému presvedčivému prameňu z pôvodných duchovných zdrojov znovu vyvierajúcich večných právd.

Ak nebude budúci svet kresťanský, nebude ho vôbec. Stála obmena privedie svet „ad fontes“, do blízkosti Kristovej. Dejinné prevraty budú duchovné prívraty.

Svet sa zjednocuje, aspoň v túžbach modlitieb. Raz sa zjednotí, keď splasnú vyhrážky a medzinárodná zloba. Svet bez drog, atómových bômb a rakiet, iba s drogou meditácií, s atómovými bombami lásky k človeku cez Ježiša Krista a s raketami tvorivých myšlienok. Nečakám nič, pretože čakám všetko.

Vždy prichádzajú noví zákonodarcovia. Zákony budúcnosti, ktorá bude chcieť byť jasná a trvácna, sa budú musieť vynášať tak, že ich tvorcovia budú v jednej ruke držať Sväté písmo a v druhej morálku.

Bezvýchodná situácia? To znamená čakať, že sa otvoria nové cesty. Občas je vari predpoklad napredovania stroskotanie všetkého. To sú rytmy duševného slnečného systému, kde sa striedajú slnečný pokoj a jas a ničivé uragány, keď všetko zdanlivo prestalo. Ale každým dňom môže nastať nové stvorenie sveta.

Vesmírna láska duší letí ako tušenie, ako nádej, ako cit spolupatričnosti i ako priateľka smrti. Nič nie je definitívne, ani človek. Všetko je stav.

Príprava na smrť je usmernenie na Krista vo všetkom a všetkým, i na vesmírneho Krista v Teilhard de Chardinovom chápaní. Len dostať sa do tej nesmiernej intenzity rozletu, ktorá nemôže naraziť na hranice, lebo penetruje všetko. Keď nezhoríme v atómových plameňoch, zhorme v láske!

Nádej. Že sa nevykoľajú naša kozmická archa, že sa nevykoľajú naše rozumy, že zavládne pocit spolupatričnosti všetkých ľudí a že zachránime našu prírodu, naše lesy a kvety, našich najlepších priateľov.

Nádej, že z toho, čo sa dokončilo, vyskočí ako Athéna z Diovej hlavy niečo novšie, čo by malo byť, lebo môže byť.

Kde sa tu naraz berú tie jasavé duše, tie horúce srdcia, tie otvorené hlavy. Na každom kroku pobadať fenomén obnovy. Z ničoho nie je nič. Ale pohli sa ľudia. Pohli sa ľady. Pohli sa svety. Srdcia zase zvonía i vo všeobecnom daždi. Nesmierny je údel človeka, duševný a vesmírny údel. Z takejto perspektívy je človek krásny.

Hľadať človeka musí znamenať hľadať Boha. Keď sa sústredíme na vyššie bytie, nájdeme to nižšie. Tak teda, moje ja i tvoje ja, brat človek, ostaň vždy silvestrovským, pred oným večne Novým, ktoré nenarodené a nevzkriesené veje okolo nás, nad nami a v nás. Modli sa, trp rád a tvorivo a nechci byť celkom neužitočným. Buď človekom!

Všetky veštby sa raz splnia, všetky zákony sa raz zrušia, všetky životy sa raz premenia, všetky proroctvá nás predbehnú, všetky istoty sa osvedčia.

Kto sa nezabudne, nájde svoj primeraný čas. A všetko skvapaľnie v súradí večnosti v toku absolútnej lásky. To je blaženosť.

(Pripravil Július Rybák)